

מכשפת

ראיון שערכה לנו בילי מוסקונה-לרמן ל'חדרי חדרים' היא ניסתה כל הזמן לברר אם אנחנו באמת לסביות. זה היה מצחיק לראות איך שהיא עטפה את זה בכל מיני שאלות יפות על נשיות, ואיזה מין נשים אנחנו רוצות להיות, אבל זה היה ברור שהיא רצתה לשאול אם אנחנו 'אוהבות נשים'.

יעל כהן, 21, ילדה יפה ראשון-לציון, תלמידה ב"רימון", היא קודם כל מתופפת. בסוגריים אפשר לציין שמדובר במתופפת של "המכשפות", שלישיית הנשים המושכת אש כבר בחיתוליה. מה לעשות ש"המכשפות" הגיחו מקיץ בנקיק ההר במהירות של מטאטא מעופף, ומסתמנות כלהיט? כך הפכו מן הסתם הסוגריים לעניין עצמו, ויעל מוצאת את עצמה מתחבטת בחבלי לידה של סלברטי, הגדרה שהיא מעדיפה לסגור בכלוב תחת הכותרת "עוף מחר". לא לזוהר נולדה.

יעל היא גם המתופפת של הלהקה הראשונית הרכימינית (כלומר, יש בה שתי נשים ושלושה גברים ולא שום דבר באמצע, כמו שרצייתם לחשוב) "גוונים כהים", שמחלחלת לתודעה כבר שלוש שנים בקילוחים איטיים של חומר קשה לעיכול ובהופעות כוזביות וקודרות. ברמת התודעה המקומית שלנו, יעל כהן היא שם דבר, ומעמדה כמתופפת הקטנה גדולה אינו ניתן לערעור. בחדרה המרווח, המצופה מקיר לקיר בתמונות של אלילה הפרטי ששי קשת (העניין עוד ייבחן מכל אספקטיו), קשה להאמין שהיא מסוגלת להזיק אפילו לח' ליל, בוודאי שלא להרביץ לחופים. היא מראה לי תמונות שלה בגיל חמש, מכה על מערכת סירים ומחבטות מא-ולתרים. אותה

(רק) עיל הבמה

דת (1)

למרות שיעל כהן לא מערבת בין בשר וחלב וגרוע מזה, מעריצה שרופה של ששי קשת, היא מצהירה על נורמליות מוחלטת. על הבמה היא מתפרעת, ביומיום היא שונה לחלוטין. כיום היא מתחפפת בהרכב הלהיט הנושי, "המכשפות", ובלהקת "גוונים כהים". "כשאני עולה על הבמה אני מרשה לעצמי להיות מה שאני לא. אחרי ההופעה אני בחורה שקטה, עדינה, שמרנית וסגורה שמאמינה באלוהים. אני לא מסתדר עם אהבת הכישוף של ענבל, הזמרת והכותבת העיקרית של "המכשפות".

"זה לא מסתדר. אני לא מאמינה בכישוף, אני מאמינה גדולה באלוהים, שומרת בשר וחלב. בחיים אני רחוקה מלהיות מכשפה אמיתית. בגלל שאני כל כך מאוזנת, יש לי לפעמים בעיות להסכים או להודות עם מלות השירים שחברי שתי הלהקות כותבים. גם החברים מגוונים כהים, בעיקר ירונה, וגם ענבל המכשפה הם אנשים שכותבים ממקומות של קושי, כאב. אנשים עם נסיון, שעברו המון בחיים והתבגרו מהר מאוד. אני לא רואה שחור, עצב ומוות רחוקים ממני, אבל בזה עוסקים היוצרים והיוצרות שאני עובדת איתם. המטען שלהם כואב וכבד."

שיער חלק ופוני, מסודר להפליא, אותן עיניים כחולות עצובות מעט, רזה מאוד, ילדה. בטח שלא מכשפה.

מאידה מקום את חושבת שבילי מוסקונה לרמן שאבה את השאלות שלה? "מהמקום של הרעות הקדומות, שלפיו נשים שמקרינות תדמית חזקה ועצמאית נשים שעוסקות במקצועות 'גבריים' כמו רוקנרול, מוכרחות להיות נשים לא שלמות, שהגשיות שלהן פגומה. לא ממש שפריות".

אם נשתמש במושגים שלך, את נראית מאוד שפיה, שלא לומר מרובעת. "זה בריוק הקטע. אף פעם לא מצליחים לקשר אותי ללהקות. לרוקנרול.

גם ב'מכשפות' וגם ב'גוונים כהים' אני תמיד שונה. על הבמה אני נוחנת את הכל, מרשה לעצמי להיות מופרעת לחלוטין ולהשתחל לתוך העיר של הרוקנרול. רול. אבל בחיים אני כבשה. זה כל כך אבסורדי, אחרי ההופעה של 'גוונים כהים' ניגשים תמיד לירונה כספי, הבסיסטית, ושואלים אותה 'על מה נמצאת המתופפת, איהו טריפ היא לקחה. ירונה צוחקת, היא מכירה אותי. לאחרונה באמת יוצא לי לחשוב המון על היגוד הזה בין חיי הבמה ובין היום יום".

מהכרות עם החומרים המוסיקליים והאישיים של ענבל ויפעת, שתי המכשפות האחרות, וגם עם ירונה כספי, הצלע הגשית הנוספת של 'גוונים כהים', בהחלט נוצר הרושם שאצלן הבמה היא המשך ישיר לחיים, בעוד אצלך קיים כפתור סוויץ'. את עושה הפרדה מוחלטת בין שני הדברים.

"כשאני עולה על הבמה אני מרשה לעצמי להיות מה שאני לא. אחרי ההופעה, חוץ מהתופים, שהם נשמת אפי והעיסוק המרכזי בחיי, אני לא לוקחת שום דבר הביתה. פשוט כלום. משאירה את יעל האחרת על הבמה, ולוקחת את עצמי הביתה. רעצמי' פירושו בחורה שקטה, עדינה, שמרנית וסגורה שמאמינה באלוהים".

איך זה מסתדר עם אהבת הכישוף של ענבל, הזמרת והכותבת העיקרית של "המכשפות"?

"זה לא מסתדר. אני לא מאמינה בכישוף, אני מאמינה גדולה באלוהים, שומרת בשר וחלב. בחיים אני רחוקה מלהיות מכשפה אמיתית. בגלל שאני כל כך מאוזנת, יש לי לפעמים בעיות להסכים או להודות עם מלות השירים שחברי שתי הלהקות כותבים. גם החברים מגוונים כהים, בעיקר ירונה, וגם ענבל המכשפה הם אנשים שכותבים ממקומות של קושי, כאב. אנשים עם נסיון, שעברו המון בחיים והתבגרו מהר מאוד. אני לא רואה שחור, עצב ומוות רחוקים ממני, אבל בזה עוסקים היוצרים והיוצרות שאני עובדת איתם. המטען שלהם כואב וכבד."

זה לא הופך אותך לנטע זר בלהקות שבהן את מתופפת? את לא מרגישה קצת מטופשת ללבוש בגד עור ולהיקרא מכשפה מספר שלוש בלי עמידה איתנה מאחורי התכנים?
 "לא. על הבמה אני חלק אינטגרלי מהכל, אני מתופפת כאילו אני כתבתי את השירים, ככאב ובעוצמה. ברוך השם, היו לי חיים יפים וטובים, ילדות של תפוקים והרכה הבנה מההורים (יעל היא בתם של רופא אלטרנטיבי

הסגורה, השמרנית, שחיה לפי כללים חוקים מאוד ברורים. אפשר לומר שאנחנו מיוחדות בכך שאנחנו משלימות זו את זו. אני מציגה פן מאוזן יותר, נוצר איזה שיווי משקל ינכון, אם יש דבר כזה".
 יכול להיות שהאמונה הגדולה באלוהים התעצמה אחרי אירוע שהיה ליעל לפני שנתיים. היא נתקלה בשטיח על מרפסת הפנטהאוז בקומה השביעית שבה היא גרה. האדנית בקומה השלישית וחבלי כביסה בלמו אותה

שניחן בעור תוף ובעור פיל מן הסוג הקשית. "הייתי בת'בן", היא אומרת, ומגדת בראשה כאילו תצליח לשלוף מן השיער איזה תא זכרון נשכח.

"לא הבנתי למה בנות משחקות בגומי ובובות בזמן שאפשר להשתולל עם הבנים בגולות ובגוגואים. אבא שלי (הד"ר גילי כהן ש"ג) למד פסנתר במקביל ללימודי הרפואה שלו, והתמנה שלו מגנן בפסנתר כשאני יושבת עליו ומנגנת על כל חפץ מוצק בבית חקוקה בויכרון שלי. אחר כך ראו שהיתוש לא יוצא לי מהראש, שאני רצינית. בין הורי וביני היה הסכס: אני אלמד קודם פסנתר כדי לרכוש בסיס תאורטי, ואחרי כמה שנות ניסיון יתנו לי להחזיק מקלות תיפוף אמיתיים ביד. למדתי פסנתר שלוש וחצי שנים. כל יום הת' יישבתי מול הפסנתר בבית, כיוונתי את השעון שיעלצל אחרי שתי דקות, במקום כל שעה, מין דרך לגרום לזמן לעבור יותר מהר. רציתי לדמיין שהקלידים הן מצילות תופים, בניתי לי מערכות ממכסים של סירי לחץ. מהר מאוד נשברתי ואמרת: הכל, רק לא פסנתר. ההורים נשברו גם כן, ושלחו אותי לבחירה אצל אהר"ן לה קמינסקי, מתופף הג'אז הנערץ. מובן שה' ייתי ילדה יחידה, חזה היה גימיק יוצא מן הכלל. שחביני, אני רגילה לראיונות. כבר מגיל עשר אני מצולמת ומרואיינת ל'פשוש' ליעפיתנים, ל'זהו זה', 'סיבה למסיבה' או איך שקראו לזה אז. 'המתופפת הקטנה' קראו לי. שבע שנים למדתי אצל אהר"ן, ומכל הכיתה, שהיתה כולה כיתת בנים כמוכן, רק אני שרדתי".

זה פגע בלימודים? אני מתכוונת, היית מסוג התלמידים שמתופפים כל הזמן עם העפרון על השולחן ומנגנים סמבה עם הרגליים של הביסא?

"לא. הייתי תלמידה מצוינת. למדתי בגי-

ראגנר. הוא לימד אותי מהן אנרגיות רוק. חרץ מזה, ממנו נדבקתי בחיידק המשיכה ללהקות משונות, אלטרנטיבה חולנית, נוי קודר, מוסיקה דכאונית".

עם כל הדיפלומות, לא מתנגבת בסתר ללייב תחושה שהגעית ושתיגעית לכל עמדה מוכרעת מאחורי התופים בזכות הגימיק של בחורה מתופפת?

"יש טעם להתכחש להיותי בחורה? לא. במקומות שאליהם אני מגיעה זה נחשב מיוחד, אני מודת, אבל כמה אפשר להתלהב מגימיק? הרי כשמגיעים הרגעים המעשיים רוצים לשמוע אותך מתופפת, והיטב, בלי שום קשר למה שכתוב לך בתעודת הזהות בסעיף 'מין'. אני לא אוהבת שבאים לראיין אותי 'כתופפה משעשעת'. אני לא 'בחורה מתופפת' אני 'מתופפת טובה'. דווקא מפני שאני בחורה, אני מרגישה שנופלת עלי אחריות כפולה. הקהל הוא מאוד ביקורתי והוא רוצה לראות מה כבר הבנות האלה יכולות לעשות. נתוני הפתיחה שלי לא ממש טובים, להפך. אני צריכה להוכיח את עצמי הרבה יותר בכל מה שקשור לכוח, אנרגיה, טכניקה. להופעות של ג'וונים כהים' באו בהתחלה, כך אני חושבת, מתוך סקרנות, לבדוק איך פועלת יחידת קצב נשית, כי הרי ירונה ואני עושות את הרייתם סקשן, התופים והבס הם היסודות של כל הרכב רוק. אנחנו עובדות קשה מאוד מכיוון שאנחנו יודעות מאיזו זווית מקשיבים לנו בהתחלה".

בנות בלהקה יכולות להיות חברות?
 "זו שאלה רגישה. לפני הצבא היה לי הרכב של חמש בנות, מוכשרות מאוד. היה בינינו מתח נוראי. אחרי ההרכב הזה החלטתי שאני לא נכנסת יותר להרכבים כל נשיים. בנות זה

"בין הורי וביני היה הסכס: אני אלמד קודם פסנתר כדי להחזיק מקלות תיפוף אמיתיים ביד. למדתי פסנתר שלוש את השעון שיעלצל אחרי שתי דקות, במקום כל שעה. מין

"אני לא 'בחורה מתופפת', אני 'מתופפת טובה'. דווקא

"אני לא 'בחורה מתופפת', אני 'מתופפת טובה'. דווקא כפולה. הקהל מאוד ביקורתי והוא רוצה לראות מה ממש טובים, להפך. אני צריכה להוכיח את עצמי הרבה

עם קשה, האגו של כל אחת מנסה להסתיר את השנייה. אין פרגון כמו אצל בנים."

את שוביניסטית או מה?

"לא, מה פתאום!!! אני רק מתכוונת לכך שבגלל שבנות נתונות ליותר לחצים הנובעים מהצורך להוכיח את עצמן, הן יוצרות סביבן אווירה שאפשר לתתן בסכין. חסר הקטע הכיפי, המשוחזר, זה מין סיר לחץ קטן. זה נובע מתוך הקושי שלנו, קושי שמוכן לי בכל אופן, הבית שלי הפך להיות בתקופה מסוימת מרכזייה. כל היום התקשרו אלי בנות ששמעו עלי ושהיו מעוניינות להקים איתי הרכב על טוהרת הנשיות. סירבתי בגלל שנשבעתי לא לנגן יותר בהרכבים מהסוג הזה. באותו שלב בערך הגיעו אלי 'גוונים כהים', והחומר מצא חן בעיני."

למרות השבועה הצטרפת ללהקת נשים. מה קרה, הוטל עליך כישוף?

"בערך. ענבל ריפעת הן בחורות מדליקות. טוב לנו ביחד. חרץ מזה, סוף סוף מצאתי נגניות מצוינות שלא נופלות מגברי". רק לפני חודש ראיתי מוטי אלון ב"ערים" את "המכשפות" עם מתופפת אחרת.

"כן, אני ממש מכשפה חרדה. המתופפת הקודמת לא ענתה על הציפיות. קיבלתי את ההצעה להצטרף אליהן אחרי ששמעתי את החומר והתלהבתי, יש לו ניחות חזק מאוד של חרץ לארץ. אנחנו חברות טובות. מדברות הרבה. לפעמים אני מקשיבה להן ואומרת לעצמי אלהים אנחנו בנות אותו גיל ובכל זאת הן חוו כל כך הרבה ובעצמה כזו. מה אני יודעת בכלל? ענבל פרלמוטר, הזמרת וכותבת רוב החומר, נמצאת אצלי כמעט כל יום. אנחנו לא מוכרחות לחלק תפיסת עולם משותפת כדי להיות חברות."

בהקשר הזה, אני זוכרת קטע חזק מאוד של ירינה כספי במבט שני שעסק בלהקות רוק

מנסיה הריאלית, בתקופה המעובת ביותר שלה, במגמה ביולוגית. היו לי חלומות על וטרנירה, שנגחו אחרי כמה שיעורי ביולוגיה. היום אני מפצה את עצמי על החלום שהתמסך, אני מגדלת בחצר הפנימית של הפנטהאוז תוכים מכל הסוגים. עבודת הגמר שלי בכיור לוגיה היתה על גידול צפורי נוי, אילוף והכל אות. עבדתי אצל וטרניר תקופה מסוימת. יעל מפנה את תשומת ליבי לשלל הצפצפות הצהובות בעלות הכנפיים שניצבות בכלוב ענק במרפסת ומנקרות את האוויר. מדובר, בהערכה גסה, במיליון תוכים שנשמעים כמו פקק תנועה ישראלי אופייני, "לא השקעתי זמן רב בלימודים מפני שהייתי טובה גם כך, ורוב זמני הוקדש לתופים", היא ממשיכה. "אם לא להיות וטרנירית אז להיות מתופפת סופר מקצוענית, זו הבחירה הטבעית שלי. הקמתי הרכבים שונים שהתחלפו בקצב מסחרר, ספגתי הרבה העשרה ונסינו בתקופה הזו. כצבא הייתי בלהקת פיקוד דרום, המ' תופפת הראשונה בצה"ל, מן הסתם. גדלתי על מוסיקה של להקת הנח"ל, חשבתי שחיים בלהקה צבאית ייראו כמו בסרט 'הלהקה', שחידע את תור הזהב ההוא, שראיתי 3,000 פעם, ברוד שהמציאות היתה שונה. לא בהכרח רעה יותר, אבל הלהקות הצבאיות של היום אינן דומות למיתוסים של פעם."

איזה 'פיל' יש לך על הסנר? ג'אז? רוק? מארשים צבאיים?

"בהתחלה הכיוון שלי היה ג'אז. זה יסוד היסודות, בסיס לכל החוקים וגם לכל האל-תורים. בעולם כל מתופף גאון הוא מתופף ג'אז. ביל קובהם, המתופף השחור האגדי הוא האליל שלי אחרי ששי קשת."

מתי החלטת להיות דווקא מתופפת רוק? "החלטתה הזו הגעתי תוך כדי לימודים אצל אריק חיות, המתופף של 'כרמלה גרוס

"יש לי גם חלום לצאת פעם לקדמת הבמה, עם התופים. אבל זה חלום שעתידי להתגשם, וככזה הוא סודי ביותר. אגב, בקשר ל'מכשפות', אנחנו עדיין רוצות להתבשל ולבנות את עצמנו. אנחנו רוצות לשמור על פרופורציות, לא לתת לעצמנו להיסחף"

ללא פגע. השכנים הופתעו מאוד מהאורחת הבלתי צפויה והחזירו אותה, הפעם דרך הדלת, הביתה.

יעל זוכרת את עצמה מגיל שלוש, צולפת על סירים. אני אומרת לה שבזמן האחרון נפל בחלקי העונג לראיין 3,000 מתופפים לפחות, אם לא שלושה, ואכן הפינה ההיסטורית של כולם היא המערכות המאלטרות של המחב"תות והסירים, מהזן שגורם להורים לשקול בריחה לנפאל, אם לא לשלוח לשם את הפיצי

ואמנית), ועל הבמה אני מנסה לחוות מה הרגישו אנשים שלא זכו לזה. מהו הצד האפל של ההתבגרות. זו הדרך שלי 'להשלים' את גיל ההתבגרות, שעבר אצלי משום מה חלק ובריא מדי. בלי שתייה, בלי סמים, בלי סיגריה ות, בלי נסיונות התאבדות, עם צבא מלא, בגרות מלאה. על הבמה אני מצליחה להתחבר לדברים האלה, אבל רק שם. המיוחד בימי כשפות' הוא השוני ביניהן. ענבל ניתנה בכישרון, היא יצירתית ומנהיגותית, כמותה גם יפעת נץ (האחות של, כולם כבר יודעים). אני

צעירות. היא הפגינה נוכחות מגנטית. גם הר־
איון שלה ב"העיר" הכיל חומרים נשיים מאוד,
מודעים מאוד לעצמם, מהפנטים. אני משערת
שגם חברותייך ל"מכשפות" הן נשים כאלה.
לא בא לך לפעמים להתבלט בייחודיות כזו?
ללבוש שמלה הדוקה ולומר דברים שמשלבים
נשיות פרובוקטיבית עם כנות נוגעת ללב?
"לא בא לי להיות אישה ערפד גם בחיים.
על הבמה ה'מכשפות' מפגינות רוע, מן הש־
תלחות נשית כזו, שם אני מזדהה עם הדברים.
בחיים אין לי שום סיבה לכנות. אין לי חומרים
מורכבים של ביוגרפיה להוציא לעתונות, ואין
לי שום תדמית למכור. שתביני עד כמה שאני
שמרנית: לעולם אני לא אסכים להופיע עם
חצאית. עד שהצלחתי לוותר על הג'ינס.
ההורים שלי חששו מאוד בהתחלה שאגרר
אחרי שתייה וסמים. אני הרי יצור עם עקרונות
וגבולות. אם הולכים אחרי הופעה לפאב כולם
שותים את הבירות שלהם ומעשנים את
הסיגריות שלהם, ואני נצמדת באדיקות לכך־
בוק הקוקה קולה שלי".

איך את מסבירה את העובדה שנשים שעושות
רוק בארץ מתקשות לשרוד? טל גורדון מלצ־
רית בנרגילה, דנה ברגר משחקת בטלוויזיה
החינוכית, ולתקליט החדש של אלונה דניאל
נאלצנו לחכות זמן רב מדי.
"בארץ בכלל קשה לשרוד. השוק קשה.
אני בעיקרון לא כל כך שומעת זמרות, לא
מהארץ ולא מחו"ל. לא אוהבת את כריסי
היינד, במיוחד, לא מתה על לאה שבת. אוהבת
רק את שיינד אוקונור. אין לי מושג למה. אני
מעדיפה לשמוע רוק גברי".
את חושבת שיש משהו בנגינה הנשית שמעניק
לה ערך מוסף? יש בכלל הגדרה לנגינה נשית?

היו תקופות שהיו לי שלושה הרכבים ויותר
ותמרנתי בין כולם. אני גם המתופפת של
אילנה אביטל, ואני מצליחה לשלב בין כל
הדברים האלה. ייתכן שאצטרף בקרוב להרכב
נשי של 'ריתם אנד בלוז'. זה לא צריך לבוא
על חשבון שום דבר אחר. יש לי גם חלום
לצאת לקדמת הבמה פעם, עם התופים. אבל
זה חלום שעתידי להתגשם וככזה הוא סודי
ביותר. אגב, בקשר ל'מכשפות', אנחנו עדיין
רוצות להתבשל ולבנות את עצמנו, אלונה
דניאל מאוד רוצה לעזור לנו, אבל אנחנו רוצות
לשמור על פרופורציות, לא לתת לעצמנו
להיסחף, למרות שיש היסטריה שבהחלט
אפשר לתת לה לגרור אותנו. אנחנו מעדיפות
לחכות קצת, לטפטף חומר בצורה מחושבת
ובלי פניקה".

בואי נדבר על ששי קשת. החדר שלך נראה
כמו מקדש. ששי עם יונה, ששי על עמודי
שער ישנים של להיטון, ששי בסלון עם יונה,
ששי בבגדי מיוזיקל עם ריקי גל, ששי עם
יותר שיער, ששי עם פחות שיער, ששי מחבק
ב'נורית', ששי עם פחות שיער, ששי מחבק
את יעל. זה נראה לא כל כך שיין, אם לא
לומר מוזר.

"ששי הוא אהבה ישנה. הוא משך אותי
מגיל צעיר. זה התחיל מהמראה, עיניים כחור־
לות מקסימות ושיער שחור נפלא. זה הטעם
שלי בגברים. הוא אחד השחקנים והזמרים
המוכשרים ביותר שיש לנו. אין לו מתחרים
כפרפומר, הוא רקדן בחסד. יש לו קול מלא
עוצמה. הוא נותן את כולו על הבמה. פעם
הוא היה אליל נוער, היום הוא לא זוכה להרבה
פירגון, אבל זה לא מפריע לו, כי הוא כבר
אמר את שלו. יודעים עד לאן הכשרון שלו
יכול להגיע. הוא גם איש בית מלא רוך. במידה
מסוימת הוא דומה לי, הוא נותן את כל כולו

לרכוש בסיס תיאורטי, ואחרי כמה שנות נסיון ייתנו לי
וחצי שנים. כל יום התיישבתי מול הפסנתר בבית, כיוונתי
דרך לגרום לזמן לעבור יותר מהר"

מפני שאני בחורה, אני מרגישה שנופלת עלי אחריות כבר הבנות האלה יכולות לעשות. נתוני הפתיחה שלי לא יותר בכל מה שקשור לכוח, אנרגיה, טכניקה"

על הבמה, אבל חזר הביתה אל יונה והם חיים בשלווה של זוג יונים. הייתי בת שנה כשהוא היה אליל נוצר היסטרי. וכבר כשהייתי קטנה הוא לכד אותי".

הוא יודע שיש לו מקדש מעט בפאתי ראשון-לציון?

"בוודאי, אנחנו מדברים הרבה, חברים. הוא תמיד אומר לי: טוב שהתקליטים הנדירים והישנים שלי נשמרים אצלך, כי אפילו לי אין את כל העותקים. יש לי ארכיון ענק שלו. אגב, אי אפשר לאהוב את ששי בלי לאהוב את יונה. הם נפלאים, מפרגנים לי עם כל הלב. זה התחיל כהערצה וכיום זה התפתח לידידות חמה".

חשבת פעם להציע לששי לשיר דואט נויז עם "המכשפות"?

"לא, לא. הוא טוב במה שהוא עושה. חרץ מזה, הוא לא רוצה להיראות פאתטי כמו צביקה פיק שטרם הבין שתמו ימי האלילות שלו".

תוך כדי פילוס דרכי בין עשרות ששי קשת מחייכים חיוך דנטלי שירדוף אחרי מן הסתם בחלומי (ברגע זה שולחת יעל צבא של עורבים לשסות בי) חשבתי לבקש לחזות בתוכי המדבר. ליעל יש שני תוכים בחייה. האחד שוכן דרך קבע על כתפה ושותק, והאחר מדבר. אם כי בנושא הזה התגלו בנושא הזה בשנים האחרונות קשיים לא מעטים. גם הפעם הוא מסרב להתראיין לכתבה. הוא חפן את מקורו בין נוצותיו בשתיקה סרבנית ורועמת, "הוא שונא אותי" אומרת יעל. "הוא לא יאמר מלה. היחסים ביננו מתוחים. שורשי השנאה נעוצים כנראה בתקופת הבגרות. אני ניסיתי ללמוד והוא הפריע לי בצרחות שלו, בכוונה. קיללנו זה את זה. היו לנו שיחות מאוד קשות אז, ונשארנו משקעים. חבל שאת לא יכולה לשמוע איך הוא אומר 'ששי שלי כפרה'".

"לא יודעת. אני מתקשה לחשוב על הגדרה כזו. אין לי מושג אם יש הבדל בין התיפוף שלי לעבודה של המתופף של 'סטלה מאריס', לדוגמה. יכול להיות שאישה על תופים יכולה להיות מגוונת יותר בעיני מי שמתבונן בה. מי שמחפש את הקטע הנשי מהחבובות. בכל מקרה, אין חוקים בזה, זה רוקנרול".

נדבר קצת על "גוונים כהים": במפה הצפופה של הלהקות בארץ "גוונים כהים" נשמעת הכי קיצונית מבחינה מסרית קודרים ואמירות כמו "אני ארצח אותך". אני זוכרת את איתי הקלידן עומד על הבמה וצורח את השורות האלה. אפילו קוטנר, שנכח במקום, נבהל. איפה את בתוך זה?

"איתי כבר לא עושה היום דברים כאלה. עם הזמן למדנו לעגל פינות, התבגרנו. אנחנו נמצאים בשלב הסופי של המשא ומתן להקלטת תקליט אצל 'נע נע דיסק'. איפה אני בתוך זה? אני מוצאת את עצמי נפעמת ממה שיש לאנשים האלה לומר, מעוצמת החוויות שלהם. בהזדמנות זו רציתי לדווח קבל עם ועדה שאני עדיין ב'גוונים כהים'. מאז ש'המכשפות' תפסו תאוצה משום מה מתקשרים אלי אנשים לשאול למה עזבתי את 'גוונים כהים'. הכל מתחבר למודעה של הופעה, שבה הופעתי כאייל כהן במקום כיעל כהן. מכאן קל מאוד לחבר ספקולציות ולעשות מהן עובדות. 'גוונים כהים' היא להקה שלעולם לא אוכל לעזוב. ביחד אכלנו קש, ביחד הפסדנו כסף, הרווחנו, זה הבית שלי".

כשהצטרפת ל"מכשפות" לא עשו לך פרצוף? לא חששו שייווצר מצב של ניגוד אינטרסים בין שני ההרכבים?

"היה קצת מתח בהתחלה תחושה כואבת של חוסר פירגון. זה כאב מפני שלרגע לא עלה על דעתי לעזוב. אני הרי קפיץ, ישנה כל לילה בקושי שעתיים, עובדת ומנגנת כל הזמן.